

РЕШЕНИЕ

№ 26394

гр. София, 09.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6895** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 ал.1 изр.2 ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на „АвраВил“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от И. А., срещу решение № 2556/29.05.2024г. по НАХД № 2527/2024г. на Софийски районен съд, НО, 17-ти състав. С решението е изменено Наказателно постановление № 23-2300755/11.01.2024г. изд. директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на жалбоподателя, на осн. чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 61, ал. 1 вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, като е намален размера на същото на 1500 лв.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е необосновано и неправилно поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Счита се, че доказателствата по делото са в противоречие с действителната фактическа обстановка. Не било посочено кога е извършено твърдяното нарушение. Акцентираще се върху обстоятелството, че дружеството не можело да бъде санкционирано, а следвало административнонаказателната отговорност да бъде понесена от физическо лице. Твърди се, че в хода на съдебното производство самоличността на лицето, което се твърди да е работило на процесния обект, не е установена по безспорен начин. Сочат

се разминавания на свидетелските показания досежно часът на съставянето на декларациите. В заключение моли съда да отмени въззивното решение.

В съдебно заседание касаторът чрез адв. Б. поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът по касационната жалба чрез юрк. Г. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Алтернативно прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства

С обжалваното решение СРС е изменил Наказателно постановление № 23-2300755/11.01.2024г. изд. директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на „АвраВил“ ООД, на осн. чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 61, ал. 1 вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, като е намален размера на същото на 1500 лв.

Решението на Районния съд е законосъобразно. То е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на обжалваното решение. Материалният закон е приложен правилно.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 09.11.2023г. свидетелките К. К. и А. К. - главни инспектори при Д „ИТ“ СО, извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол тапицерско ателие в [населено място], [улица], стопанисван от “Авравил” ООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя И. А..

При проверката на обекта заварили лицето А. Т. С., ЕГН: [ЕГН], който полагал труд като тапицер и почиствал детайли от автомобил. Последният попълнил собственоръчно декларация, в която декларира, че работи в „Авравил“ ООД от две седмици, декларира и заеманата длъжност “тапицер”, работното си време от 09.00 до 18.00 часа, регламентираните дневни почивки - 1 час, почивни дни - събота и неделя, и получаваното трудово възнаграждение - 1400 лв.

За извършената проверка бил изготвен протокол за извършена проверка № ПР2342937 от 17.11.2023г. от свидетелите А. К. и К. К. - главни инспектори при Д „ИТ СО, в който били отразени констатациите по последните за извършени нарушения на трудовото законодателство.

С призовка на основание чл. 45, ал. 1 от АПК на “Авравил”ООД, ЕИК:[ЕИК] в качеството му на работодател са изискани трудовите досиета на работниците и служителите, в това число на заварените на работа в обекта на дата 09.11.2023г.

На 17.11.2023г. от страна на работодателя е представен на главните инспектори при Д „ИТ” СО, извършващи проверката, граждански договор от 30.10.2023г. между “Авравил” ООД, ЕИК:[ЕИК] и А. Т. С., ЕГН: [ЕГН]. От изисканата документация се установило, че “Авравил”ООД, в качеството на работодател, не е сключило трудов договор с А. Т. С. преди постъпването му на работа, тоест не е уредило отношенията си със същия като трудовоправни.

С оглед извършената проверка свидетелката А. С. К. съставила срещу “Авравил” ООД, ЕИК:[ЕИК] АУАН № 23-2300755/17.11.2023г., в който описала подробно времето, мястото и обстоятелствата относно констатираното нарушение. Като нарушена законова разпоредба посочила нормата на чл. 61, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 КТ.

Въз основа съставения АУАН, при идентично фактическо описание на извършеното нарушение и цифровото му квалифициране съобразно чл. 61, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 КТ, е издадено атакуваното наказателно постановление, с което на дружеството-жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

Тази фактическа обстановка правилно е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

За да измени наказателното постановление, районният съд е приел, че не са допуснати процесуални нарушения и е спазена процедурата по издаването на наказателното постановление, както и че представените доказателства по делото, а именно административната преписка, установяват по безспорен начин фактите от обективната страна на нарушението, за което на лицето, е наложено наказание. По отношение на вида и размера на наказанието СРС е счел, че същото се явява явно несправедливо. Изложил е съображения, че наложеното наказание е твърде завишено и при липса на изложени мотиви, което да обуслови такъв размер. При тези мотиви е редуцирал размера към предвидения в закона минимум.

Настоящият касационен състав намира, че в съдебното производство пред СРС не са допуснати нарушения, които да обусловят отмяна на издаденото наказателно постановление. Касационната инстанция намира въззивното решение за правилно, като при постановяването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно, съобразно установените и приети за безспорни факти по делото, поради което и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК следва да се остави в сила. Правните изводи на районния съд са съобразени с доказателствата по

делото и приложимите нормативни разпоредби. Съдът е изпълнил задълженията си за пълно и обективно изследване на всички обстоятелства по релевиращия спор като е събрал относимите за тях доказателствени средства, надлежно е обсъдил и анализирал фактите от значение за спорното право и е извел обосновани изводи, които се възприемат изцяло. Поддържаните в касационната жалба оплакване, съставляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, са неоснователни.

Правилен е изводът на СРС, че от събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява нарушение на чл. 61, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, от страна на касатора в настоящото производство.

Правилно не се кредитирани показанията на свидетеля Т.. Въззивният съд подробно е обсъдил показанията му и е изложил съображения да не ги приеме, които настоящата инстанция изцяло споделя. В допълнение, представеният по време на проверката граждански договор установява, че С. е работил за дружеството дни преди проверката, но вместо да се уредят отношенията като трудови е подписан граждански договор.

На следващо място, неоснователно е възражението, че самоличността на установеното лице, което е полагало труд на обекта е неустановена по безспорен начин в производството. В случая макар в представените по делото доказателства /граждански договор/, да е посочено името А. Т. С., то е видно, че се касае за техническа грешка, която не възпрепятства индивидуализацията на лицето, доколкото и в договора, и в АУАН, и в НП е посочено неговото ЕГН, което съвпада с това на лицето А. Т. С..

Фактическите обстоятелства по нарушението, описани в АУАН и в процесното наказателно постановление, действително водят до извода за извършено нарушение на материалноправната норма на чл. 61, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, т.к. при постъпване на работа на работник или служител, без преди това с него да е сключен трудов договор в писмена форма, е налице неизпълнение именно на задължението, произтичащо от разпоредбата на чл. 61, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ, а тези норми безспорно са императивни и неизпълнението им при всички случаи е обвързано с търсенето на административнонаказателна отговорност от съответния работодател.

Правилно е приложена санкционната норма на чл. 414, ал. 3 КТ, предвиждаща имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 15 000 лв. Настоящият касационен състав споделя мотивите на СРС, с които е намалил наложената санкция на ответника по касация в минимален размер. При налагане на наказанието СРС е отчел факта, че нарушението е извършено за първи път, както и обстоятелството, че липсват мотиви, които да обуславят налагането на наказанието в по-висок размер, поради което го е определил в минималния размер.

Неоснователно е възражението, че съгласно чл. 24 от ЗАНН, дружество не може да бъде санкционирано. Тази разпоредба третира отговорността на физически лица. Възможността за налагане на имуществена санкция на юридически лица е уредена в друга разпоредба – чл. 83, ал. 1 от ЗАНН („Чл. 83. (1) (Доп. - ДВ, бр. 15 от 1998 г., изм. - ДВ, бр. 69 от 2006 г.) В предвидените в съответния закон, указ, постановление на

Министерския съвет или наредба на общинския съвет случаи на юридически лица и еднолични търговци може да се налага имуществена санкция за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност.“) Разпоредбата на чл. 414, ал. 3 от КТ е точно такъв, изрично уреден случай, в който може да се наложи имуществена санкция на работодател – юридическо лице.

Така, с оглед изложеното по-горе, настоящият състав на касационната инстанция намира, че оплакванията, изложени в касационната жалба, са неоснователни и недоказани, а изводите на районния съд са правилни, обосновани и съобразени със събраните по делото доказателства, като районният съд е обсъдил и анализирал всички събрани по делото доказателства и въз основа на тях е направил обоснован и правилен извод относно осъществяването на нарушение на разпоредбата на чл. 61, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ, от страна на касатора в настоящото производство. Дружеството е подведено под отговорност за неизпълнение на административно задължение по чл. 414, ал. 3 от КТ, предвиждащ административно наказателна отговорност за работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2.

Отговорността на търговското дружество е обективна /безвиновна/ и се носи на самостоятелно основание, в качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от КТ - юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение...). В случая, предприетите от контролните органи действия са изцяло в съответствие с приложимия материален закон и субектът на наложената санкция е определен законосъобразно.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила. Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивният съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на ИА ГИТ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80.00 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2556/29.05.2024г. по НАХД № 2527/2024г. на Софийски районен съд, НО, 17-ти състав.

ОСЪЖДА „Авравил“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, С., сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: